

Anul VIII nr. 6 (369)
10 Februarie 2019Duminica a 17-a după
Rusalii
(a Cananeencii)

www.parohiamartisor.ro

Și ieșind de acolo, a plecat Iisus în părțile Tirului și ale Sidonului. Și iată o femeie cananeiancă, din acele ținuturi, ieșind striga, zicând: **Miluește-mă, Doamne, Fiul lui David!** Fiica mea este rău chinuită de demon. **El însă nu i-a răspuns nici un cuvânt;** și apropiindu-se, ucenicii Lui Îl rugau, zicând: **Slobozește-o, că strigă în urma noastră.** Iar El, răspunzând, a zis: **Nu sunt trimis decât către oile cele pierdute ale casei lui Israel.** Iar ea, venind, s-a închinat Lui, zicând: **Doamne, ajută-mă.** El însă, răspunzând, i-a zis: **Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci câinilor.** Dar ea a zis: **Da, Doamne, dar și câinii mănâncă din fărâmiturile care cad de la masa stăpânilor lor.** Atunci, răspunzând, Iisus i-a zis: **O, femeie, mare este credința ta; fie ție după cum voiești. Și s-a tămăduit fiica ei în ceasul acela.** (Matei 15, 21-28)

Aud adesea că noi, „ăștia credincioși”, suntem habotnici, superstițioși, extremiști sau pur și simplu proști. Însă Evanghelia ce se citește în Duminica aceasta în Biserica afirmă exact contrariul: **credința presupune cunoaștere, iubire și stăruință.** Trei virtuți aflate astăzi în mare suferință. **Dialogul dintre Hristos și Cananeeanca** ne transmite câteva lucruri despre acest „ce și cum” să ceri, pe care încerc să le sistematizez.

1. **Credința presupune, înainte de toate, cunoașterea lui Dumnezeu.** Adică să știi exact CINE este Dumnezeu. Femeia spune: „**Miluește-mă, Doamne, Fiul lui David!**” Scurt dar de profunzime teologică. **Femeia nu apelează la Hristos ca la un șaman,** ci Îl cunoștea foarte bine, **știa exact cui se adresează: Fiului lui Dumnezeu** cel Întrupat, Mesia, numit și Fiul lui David, cel pe care poporul evreu îl aștepta. **Teologic vorbind, femeia era mai cultivată în teologie** decât mulți dintre cei ce pretindeau a fi „aleși” de Dumnezeu, deși făcea parte dintr-un alt popor. Ceea ce înseamnă că, **credința, ca și cunoaștere a lui Dumnezeu, este universală, aparținând oricui și-o dorește, fără discriminare.**

2. **Rugăciunea trebuie însoțită de stăruință.** Mărturisirea teologică a femeii este întâmpinată de către Hristos cu o paradoxală răceală. Mai întâi, nu-i răspunde în nici un fel. Imediat intervin ucenicii, care par deranjați de insistențele femeii: „**Eliberează-o, că strigă în urma noastră.**”, asemenea multor oameni, care astăzi sunt deranjați de strigarea în public a credinței și ar dori-o eliberată, adică scoasă din zona de interes public. Hristos le răspunde cu un aer exclusivist: „**Nu sunt trimis decât către oile cele pierdute ale casei lui Israel.**” **În realitate, Domnul încerca răbdarea și stăruința acestei femei,** nu pentru că ar fi vreun sado-masochist ci **ca să fie mărturie de stăruința și de luptă pentru idealurile înalte,** iubirea de mamă fiind ceva unic și înălțător. Iar femeia confirma, căci, însoțind credința cu stăruință, „**venind, s-a închinat Lui, zicând: Doamne, ajută-mă.**” Este **cea mai simplă formă de a te adresa divinității: te închini și ceri ajutorul.**

3. **Credința, rugăciunea, cunoașterea și stăruința trebuie fundamentate pe iubire și pe smerenie.** Știindu-i virtuțile alese ale sufletului, Hristos vrea și mai mult de la femeia păgână. Prin urmare, îi dă o replică ce pare vulgară, jignitoare sau chiar umilitoare: „**Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci câinilor.**” Cum ar veni, îi zice cam așa: „**voi, cananeeni, fiind păgâni, sunteți ca niște câini, care nu au dreptul de a se hrăni cu pâinea de la masa celor aleși, cu învățăturile înalte ale credinței în Dumnezeu.**” Însă femeia dă dovadă de o inteligență scilicet. **Smerindu-se și trecând peste aparenta jignire (înțelepții învață și din mustrări, proștii nu pricep nimic nici din laude),** ea recunoaște că, într-adevăr, păgânii nu pot avea acces la credința autentică. Dar mai înțelege foarte bine că asta nu se întâmplă din cauza lui Dumnezeu, care iubește pe orice om, întrucât este făcut după chipul Său, ci din cauza **alegerii greșite pe care o fac păgânii,** de a nu urma adevăratei credințe. Așa că **replica ei va fi o culme a teologiei creștine:** „**Da, Doamne, dar și câinii mănâncă din fărâmiturile care cad de la masa stăpânilor lor.**” Adică ea își recunoaște păgânismul, dar afirmă că **Dumnezeu nu poate fi atât de crud** încât să fie indiferent față de omul pe care l-a creat. Chiar dacă greșește și alege să devină păgân, omul tot mai are posibilitatea de a se îndrepta. În fond, Hristos este cel ce oferă lumii întregi iertarea și îndreptarea. Pe care femeia le exemplifica foarte inteligent prin fărâmituri. Aici este maximul teologiei creștine pentru că pâinea nu este doar aliment al trupului, ci și hrană spre viața veșnică, Hristos autodefinindu-Se ca Pâinea care s-a coborât din Cer. În acest moment, femeia a teologhit despre centrul și esența vieții creștine: **Sfânta Împărtășanie: Trupul și Sângele Domnului.**

4. **Ajutorul lui Dumnezeu este doar răsplata comuniunii cu El.** Sunt mulți oameni care cred că ajutorul de la Dumnezeu vine în mod automat, dacă împlinești anumite ritualuri. Asta este mai mult superstiție. Ritualurile își au rolul lor bine definit, dar nu garantează partea de contribuție personală a omului în relația sa cu Dumnezeu. Comuniunea nu este automatism. Noi știm foarte bine asta, dar ne încăpățânam să uităm sistematic: când dorim comuniunea cu cineva, nu ne mulțumește ritualismul, formalismul sau eventualele gesturi frumoase, dacă ele nu vin din inima celui de lângă noi. Prin urmare, **ajutorul lui Dumnezeu nu este altceva decât răspunsul Lui la iubirea noastră, la dorința noastră de comuniune.**

Tocmai de aceea, cei care, de regulă, acuză pe credincioși de habotnicie, superstiție sau prostie, sunt tocmai cei care au o inimă împietrită, care funcționează doar automatist. Dar **credința nu este deloc așa. Ea este cunoaștere, stăruință și iubire. Dumnezeu nu ne vrea habotnici, superstițioși sau proști, ci ne vrea fiii ai Înțelepciunii și ai Iubirii stăruitoare.**

Doamne, iartă-ne că batjocorim credința și nu Te mai cunoaștem! Sau nu mai vrem...

Părintele Eugen Tănăsescu – www.crestinortodox.ro

Duminică, 10 februarie – Sf.Mc.Haralambie; Sf.Mc.Valentina;

Duminică, 17 februarie – Sf.M.Mc.Teodor Tiron (Începutul Triodului).

Duminică, 10 februarie - Sf.Mc.Valentina - Fiind fecioară și iubind viața în curăție, Sf.Valentina crescuse în Cezareea în vremea în care creștinii erau persecutați pentru că Îl mărturiseau pe Hristos.

Privind cum ighemonul Firmilian o torturează pe Enata, o tânără ce nu voia cu nici un preț să se lepede de Dumnezeu și să slujească zeilor, **Sf.Valentina a distrus jertfelnicul** pe care păgânii aduceau jertfe zeilor. Din această cauză, a pășit pe calea muceniei, căci ighemonul, plin de furie, a poruncit să fie și ea chinuită, iar în cele din urmă **le-a aruncat de vii în foc**, dându-și amândouă sufletul în mâinile Domnului. **Odată cu ele a primit cununa biruinței și Mucenicul Pavel**, ucis de sabie pentru credința în Hristos.

<https://doxologia.ro>

„**Încercat-am să înțeleg de unde vin lacrimile și m-am oprit la sfinți. Să fie ei responsabili de strălucirea lor amară? Cine ar ști? Se pare însă că lacrimile sunt urmele lor. Nu prin sfinți au intrat ele în lume; dar fără ei nu știam că plângeam din regretul paradisului. Aș vrea să văd o singură lacrimă înghițită de pământ... Toate apucă, pe căi necunoscute nouă, în sus. Numai durerea precede lacrimile. Sfinții n-au făcut altceva decât să le reabiliteze.**” **Emil Cioran, Lacrimi și sfinți**

“Satelitul” Doamne

(fragment dintr-o conferință din 2009 a părintelui Rafail Noica)

Toate lucrurile se leagă și se dezleagă în Duh. **Tot ce face omul începe în nevăzut, adică în taina inimii lui. Când ți-ai pus în inimă ceva, Dumnezeu a văzut** și dacă te-ai hotărât pentru acest ceva, este foarte probabil ca acel lucru o să înceapă să se înfăptuiască în viața ta. Uitați, vă dau o pildă.

Un monah grec mi-a spus într-o zi: mă certasem cu-n alt monah, dintr-o altă mănăstire și m-am căit după aceea și am vrut să-mi cer iertare, dar acela nu mai voia să știe de mine, așa era de rănit. Și mi-am zis: ce să fac? Măine, poimăine trebuie să plec, eu vreau să mă apropiu de Sfânta Împărtășanie, ce să fac? **Am rănit pe fratele meu, cum o să mai pot să mă apropiu de Împărtășanie?** Cum să mai continui viața pocăinței mele? Căci nu mă mai primește: **eu vreau să-i cer iertare și el nu vrea să audă de nimic.** Și zice: Mi-am amintit de un cuvânt din Liturgia Sfântului Vasile cel Mare. La pomeniri, după sfințirea Tainelor când preotul spune: *“pomeneste, Doamne, pe cei care i-ai învrednicit să împărătească pe pământ”*; spune așa: *“glăsuiește în inimile lor cele bune pentru Biserica Ta, pentru poporul tău”*. Monahul și-a adus aminte de acest “glăsuiește” și a zis: **“Doamne, glăsuiește în inima lui pentru pocăința mea, spune-i că mă căiesc pentru ce am făcut, că-i cer iertare și că și eu îl iert!”** Și mi-a spus: data următoare când l-am văzut, parcă nu fusese niciodată nor pe cer. Totul dispăruse și împăcarea lor era deja făcută. Când am auzit cuvântul ăsta, am sfătuit multe persoane în acesta direcție și aproape de fiecare dată s-au întâmpnat minuni din astea.

O monahie era nouă într-o mănăstire și spunea: **“Părinte! Mi-e frică de toată lumea”**. Era foarte sensibilă și rănită mai ales de o monahie care era un pic mai în vârstă și mai autoritară. Zice: **“Când intru în bucătărie m-apucă goaza, nu știu ce să fac”**. I-am spus să se roage; **“Doamne spune în inima ei să-mi spună un cuvânt bun, sau spune-i ceva bun despre mine”**.

Într-o zi vine fugind către mine: **“Părinte! Părinte! Știți ce s-a întâmpnat? A venit maica cutare și m-a apucat groaza și am zis repede în gând “Doamne, spune-i că o iubesc!”**. Și zice: **“nu știu, părinte, coincidența sau nu, s-a uitat frumos la mine și mi-a zis ceva frumos”**. Ultima oară când am văzut-o, acum un an, avea aceeași față luminoasă cum se luminase atunci, acum vreo zece ani și era împăcată cu toată lumea și cred că au continuat aceste “coincidențe”. Deci se leagă și dezleagă în Duh, în taina inimii.

Trebuie să ne nevoim acum în ceva ce strămoșii noștri făceau din fire pe vremea lor. **Strămoșii noștri**, care erau cât de cât apropiați de Dumnezeu, **în mod firesc pentru fiecare lucru chemau pe Dumnezeu**. Vezi un păcat în tine: **Doamne, uite ce-i în mine, nu mă lăsa așa!** Vezi pe cineva care te supără și nu te poți împăca cu el: **Doamne, spune ceva în inima mea pentru aproapele meu!** **Chemăți-L pe Dumnezeu!** Zicem că Iisus Mântuitorul este singurul Mijlocitor între Dumnezeu și om. Îndrăznesc să spun că **lui Dumnezeu îi place să mijlocească între om și om. Cheamă-L pe Dumnezeu mijlocitor între tine și vrăjmașul tău, între tine și cei cu care te-ai certat și să vezi...** Și provocăm “coincidențe” dintr-acelea mai sus amintite.

În esență zic: să învățăm, fraților, să chemăm pe Dumnezeu în toate împrejurările, să-I cerem sfatul lui Dumnezeu, să mulțumim lui Dumnezeu când ne-a dat ce i-am cerut, să-L întrebăm pe Dumnezeu când avem nedumeriri. Întâi “Doamne!” să fie în inimile noastre și după aceea tot restul. Dacă vrei să-l vezi pe duhovnicul tău și este la un kilometru, trebuie să mergi un kilometru și ai ajuns la el, sau iei telefonul și formezi numărul ca să-l contactezi. Pentru Dumnezeu nimic din toate astea. **Doar cu un suspin, “Doamne!”, ai și contactat “satelitul” Doamne, și să vezi cum se face acest Dumnezeu că există. Căci Dumnezeu lucrează în cele cu neputință, căci în cele cu puțință lucrăm și noi.** Amin!

Programul săptămânii 10 februarie – 17 februarie 2019

Dreapta măsură

Un pic de durere te face profund,
Mai multa durere te-afundă prea mult.
C-un pic de avere n-ai lipsuri în casă,
Cu multă avere n-ai somn și te-apasă.
Un pic de-mpănire te face mai bun,
Prea multă împlinire te face nebun.
Un pic de putere te face mai tare,
Prea multă putere pe alții îi doare.
C-un pic de respect ești încrezător,
Cu prea mult respect devii sfidător.
Un pic de-îngrijire te ține mai bine,
Prea multă îngrijire-i o hibă-n gândire.
C-o slujbă, desigur, ai pâine pe masă,
Dar dacă ai zece, n-ai masă, n-ai casă.
Păstrează, creștine, măsura în toate,
Deloc, nu e bine, iar prea mult te-abate
Incet, dar și sigur de la pocăință
Si te pricopsește c-o altă credință.

Duminică	10 februarie	8 - 12	- Sf.Liturghie (a cananeencei) – Pr.Dragoș
Duminică	10 februarie	17- 18	- Paraclisul Maicii Domnului – Pr.Dragoș
Luni	11 februarie	17 – 18	- Acatistul Sf.Arhangheli – Pr.Dragoș
Martți	12 februarie		- Program administrativ (zi liberă)
Miercuri	13 februarie	9 - 10	- Sfințirea mică a apei – Pr.Dragoș
Joi	14 februarie		-
Vineri	15 februarie	9 – 11	- Taina Sf.MASLU
Vineri	15 februarie	17 - 18	- Slujba acatistului – Pr.Dragoș
Sâmbătă	16 februarie	8 - 11	- Sf.Liturghie și pomenirea celor adormiți–Pr.Dr
Sâmbătă	16 februarie	17- 18	- Vecernia Duminicii a 33-a după Rusalii–Pr.Ticu
Duminică	17 februarie	8 - 12	- Sf.Liturghie (a Vameșului și Fariseului) –Pr.Ticu
Duminică	17 februarie	17- 18	- Paraclisul Maicii Domnului – Pr.Ticu